

Publicerad 2008-11-02 15:31 av VampyrÄngel

du ska veta att jag älskar dig.

om du vill kan jag öppna sovrumsdörren.

Till en pojke i en dubbelsäng

I en stor dubbelsäng

sitter en liten pojke.

Trots sina sedan länge fyllda tonår

så är han lika liten som den dagen han fyllde fem år.

"Mamma?"

Rösten är svag.

Han är länge ropat efter sin mamma.

"Mamma, jag är rädd..!"

Tårarna rinner ibland.

Kanske sju-åtta salta tårar hinner leta sig fram

innan han ilsket torkar bort dem.

Stora pojkar gråter inte,

påminner han sig själv.

I den stora dubbelsängen har han suttit ganska länge.

Törs inte kliva ur,

han har för länge sedan gett upp hoppet

om att det skulle finnas något bättre

utanför sovrumsdörren.

"Mamma, är du arg på mig?"

Det han är mest rädd för

av allt i hela världen

det är att han har gjort sin mamma arg.

För när hon är arg

så är det oftast hans fel.

Om stolarna vid köksbordet inte är inskjutna

då skulle han ha skjutit in dem.

Om hon råkar bränna köttbullarna i stekpannan

då skulle han inte valt en så dålig middagsmat när de var i affären.

Om hans kläder är lite skrynkliga

då skulle han ha påmint henne om strykningen.

Allt är hans fel,

det fick han lära sig tidigt.

Om han bara vore lite duktigare,

lite snällare,

lite snabbare,

lite bättre,
då skulle mamma slippa vara arg.
"Mamma... jag tycker om dig... "

Dubbelsängen är fylld med drömmar
och ensamhet.

Rädslan viskar i pojkens öron,
"...du duger inte..."

Länge har han puttats bort Rädslan från axeln.

Men ibland går det inte,
den är för stor och stark.

"...du förtjänar att vara ensam..."

Några tårar letar sig fram,
och nu är pojken för rädd
för att torka bort dem.

"Mamma? Jag är rädd..!"

Tänk om Rädslan har rätt.. ?

"Du är bra precis som du är."

hörs en mjuk röst.

Den kommer från duntäcket.

Långsamt lyssnar pojken till vad duntäcket säger,

"Du är älskad, och vacker
och du duger precis som du är."

Pojken skrattar,
vilken lögnare!

Bakom skrattet regnar tårarna,
skulle jag vara BRA så skulle någon komma och hämta mig
så att jag slapp vara ensam!

"Vännen, jag har legat här bredvid dig
så länge du kan minnas.

Och jag har sett den ena personen efter den andra
komma in, men du vägrar följa med ut.

Du litar inte på någon,
utom på den personen som svikit dig mest.

Du vet att sovrumsdörren är olåst,
men ändå törs du aldrig gå ut.

Du hatar Rädslans stickiga händer
men ändå vägrar du lämna den."

Tårarna rinner nu på pojken.

Ordentligt,
för stora pojkar får också gråta.

snyftar han.

Det gnisslar om dörrhandtaget,
och när dörren glider upp ser han
en ljus gestalt.

"Mamma?"

Med ens tänds ett litet hopp
i pojkens tårdränkta ögon.

säger en melodisk röst,

"men du kanske vill följa med mig ändå? Jag ska dit
där drömmar blir verklighet."

Pojken tvekar.

"Kommer du ihåg vad jag sa?"

viskar duntäcket,

"Om du inte vågar lita på någon
så kommer du sitta här föralltid.

Lyssnar till ditt hjärta nu,

inte hjärnan, han tänker för mycket."

Den ljusa gestalten ser snäll ut...

säger hon,

"du kan lita på mig."

Långsamt och försiktigt sträcker pojken på sina ben
för att sätta ner tårna i golvet.

Det är ju varmt! Golvet är..varmt!

Inte alls kallt och kyligt,

som mamma sa en gång.

"Du förtjänar lyckan"

viskar duntäcket en sista gång,

för att sedan bli förevigt tyst.

Pojken har drömmen i handen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren VampyrÄngel med Poeter.se id #23065 innehar upphovsrätten